

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

28. maj 1998 ^{*}

I sag C-8/95 P,

New Holland Ford Ltd, Basildon (Det Forenede Kongerige), ved advokat Mario Siragusa, Rom, og advokaterne Giuseppe Scassellati-Sforzolini og Francesca Moretti, Bologna, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger, Hoss & Preussen, Côte d'Eich,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 27. oktober 1994 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-34/92, Fiatagri og New Holland Ford mod Kommissionen (Sml. II, s. 905), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Julian Currall, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af solicitor Leonard Hawkes, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

har

^{*} Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, P. Jann og L. Sevón (refererende dommer),

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. juli 1997,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. september 1997,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 13. januar 1995 har det engelske selskab New Holland Ford Ltd i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans den 27. oktober 1994 i sag T-34/92, Fiatagri og New Holland Ford mod Kommissionen (Sml. II, s. 905, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen under det søgsmål, som selskabet havde anlagt sammen med Fiatagri UK Ltd med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 92/157/EØF af 17. februar 1992 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.370 og 31.446 — UK Agricultural Tractor Registration Exchange, EFT L 68, s. 19, herefter »den omtvistede beslutning«).

- 2 For så vidt angår de faktiske omstændigheder, der er baggrunden for nærværende appel, fremgår det af den appellerede dom:

»1 Agricultural Engineers Association Limited (herefter benævnt 'AEA') er en erhvervssammenslutning for alle fabrikanter eller importører af landbrugstraktorer, der driver virksomhed i Det Forenede Kongerige. På tidspunktet for de i sagen omhandlede omstændigheder havde sammenslutningen ca. 200 medlemmer, heriblandt bl.a. Case Europe Limited, John Deere Limited, Fiatagri UK Limited, Ford New Holland Limited, Massey-Ferguson (United Kingdom) Limited, Renault Agricultural Limited, Same-Lamborghini (UK) Limited og Watveare Limited. Sagsøgerne er således begge medlemmer af AEA.

a) *Den administrative procedure*

2 Den 4. januar 1988 anmeldte AEA, primært for at opnå en negativattest og subsidiært en individuel fritagelseserklæring, en aftale til Kommissionen vedrørende en ordning for udveksling af oplysninger, der var baseret på data vedrørende indregistreringer af landbrugstraktorer, der findes i Det Forenede Kongeriges Transportministerium, og som var benævnt 'UK Agricultural Tractor Registration Exchange' (herefter benævnt 'første anmeldelse'). Denne aftale om udveksling af oplysninger afløste en tidligere aftale fra 1975, der ikke var blevet anmeldt til Kommissionen. Denne var blevet opmærksom på den sidstnævnte aftale i 1984 i anledning af undersøgelser, som den foretog, efter at den havde fået forelagt en klage over, at der blev lagt hindringer i vejen for parallelimport.

3 Medlemskab af den anmeldte aftale kan opnås af alle fabrikanter eller importører af landbrugstraktorer i Det Forenede Kongerige, uanset om de er medlemmer af AEA. Denne er sekretariatet for aftalen. Ifølge sagsøgerne har medlemsantallet varieret i den periode, hvor undersøgelserne i sagen har stået på, i overensstemmelse med den omstrukturering, branchen har gennemgået; på tidspunktet for anmeldelsen deltog otte fabrikanter i aftalen, heriblandt sagsøgerne. Parterne i aftalen er de otte virksomheder, der er nævnt i præmis 1 ovenfor, og som ifølge Kommissionen har 87-88% af det britiske traktormarked, mens resten af markedet deles af flere små fabrikanter.

4 Den 11. november 1988 sendte Kommissionen en meddelelse af klagepunkter til AEA, til hver af de otte medlemmer, der var omfattet af den første anmeldelse, og til Systematics International Group of Companies Limited (herefter benævnt 'SIL'), et edb-serviceselskab, der er ansvarlig for behandlingen og anvendelsen af de data, der findes i V55-blanketten (se præmis 6 nedenfor). Den 24. november 1988 besluttede parterne i aftalen at suspendere den. Ifølge sagsøgerne blev aftalen senere sat i kraft igen, men uden udsendelse af oplysninger — om navngivne virksomheder eller i aggregeret form — der gør det muligt at få kendskab til konkurrenternes salg. Under en høring i Kommissionen gjorde parterne gældende, idet de især henviste til en undersøgelse, der var foretaget af professor Albach, der er medlem af Berlin Science Center, at de meddelte oplysninger havde en gavnlig virkning på konkurrencen. Den 12. marts 1990 anmeldte fem parter i aftalen, herunder sagsøgerne, en ny aftale til Kommissionen (herefter benævnt 'anden anmeldelse') vedrørende udsendelse af oplysninger, der benævntes 'UK Tractor Registration Data System' (herefter benævnt 'Data System'), og forpligtede sig til ikke at gennemføre det nye system, før de havde modtaget en reaktion fra Kommissionen på deres anmeldelse. Ifølge sagsøgerne sker der ved den nye aftale en væsentlig begrænsning med hensyn til, hvor mange og hvor hyppige oplysninger der indsamles som led i aftalen, og denne afskaffer også alle de 'institutionelle' elementer, som Kommissionen havde kritiseret i sin ovenfor nævnte meddelelse af klagepunkter.

...

b) Aftalens indhold og retlige baggrund

6 Efter lovgivningen i Det Forenede Kongerige skal alle køretøjer indregistreres i Department of Transport, såfremt de skal anvendes på offentlig vej i Det Forenede Kongerige. Ansøgningen om indregistrering af et køretøj skal indgives på en særlig blanket, blanket V55. Efter aftale med Department of Transport tilsender dette SIL nogle af de oplysninger, det modtager i forbindelse med indregistrering af køretøjer. Ifølge sagsøgerne er denne aftale identisk med den, der er indgået med fabrikanter og importører af andre kategorier af køretøjer.«

- 3 Retten konstaterede i præmis 7 i den appellerede dom, at parterne havde forskellige opfattelser med hensyn til en række faktiske forhold vedrørende de oplysninger, som blanket V55 indeholder, og anvendelsen af disse oplysninger. De punkter, hvorom der er uenighed, er sammenfattet i præmis 8-16 i den appellerede dom.
- 4 I den omtvistede beslutning redegjorde Kommissionen for sin retlige vurdering af aftalen i henhold til traktatens artikel 85, stk. 1, dels således som aftalen blev anvendt før anmeldelsen, og som den blev anmeldt den 4. januar 1988 (den første anmeldelse), dels således som den blev anmeldt den 12. marts 1990 (den anden anmeldelse).
- 5 For så vidt angår aftalen som omfattet af den første anmeldelse undersøgte Kommissionen for det første i betragtning 35-52 til den omtvistede beslutning den del af informationsudvekslingsordningen, som gør det muligt at få kendskab til hver enkelt konkurrents salg. Den tog hensyn til markedsstrukturen, arten af de leverede oplysninger, de mange enkeltheder i de udvekslede oplysninger og det forhold, at parterne i aftalen holdt regelmæssige møder i AEA-komitéen. Kommissionen fandt, at aftalen havde til følge at begrænse konkurrencen, dels fordi den skabte større gennemsigtighed på et stærkt koncentreret marked, dels fordi den lagde større hindringer i vejen for ikke-medlemmers adgang til markedet.
- 6 I betragtning 53-56 til den omtvistede beslutning vurderede Kommissionen for det andet informationsudvekslingsordningen for så vidt angår udsendelsen af oplysninger om fabrikanternes egne forhandlers salg. Den fremhævede i den forbindelse, at det ved hjælp af disse oplysninger var muligt at kortlægge de enkelte konkurrenters salg inden for et givet område, såfremt det samlede salg, der var opnået inden for dette område, for et bestemt produkt og en bestemt periode var under ti enheder. Den fastslog endvidere, at det var muligt at gribe ind i forhandleres eller parallelimportørers detailsalgsaktiviteter.

- 7 I betragtning 57 og 58 til den omtvistede beslutning redegjorde Kommissionen for sin bedømmelse af, hvorledes denne informationsudvekslingsordning påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.
- 8 I betragtning 59-64 til den omtvistede beslutning anførte Kommissionen endvidere, at den aftale, der var omhandlet i den første anmeldelse, ikke var nødvendig, og at det derfor ikke var fornødent at undersøge de fire betingelser for at opnå en fritagelse i henhold til traktatens artikel 85, stk. 3.
- 9 Vedrørende den ændrede version af aftalen, der blev omhandlet i den anden meddelelse, anførte Kommissionen nærmere i betragtning 65 til den omtvistede beslutning, at dens argumentation vedrørende aftalen, der var omhandlet i den første anmeldelse, gjaldt på tilsvarende vis i så henseende.
- 10 Ved den omtvistede beslutning har Kommissionen således
 - fastslået, at den oprindelige og den ændrede version af aftalen om udveksling af oplysninger om indregistreringer af landbrugstraktorer var i strid med traktatens artikel 85, stk. 1, »i det omfang den medfører udveksling af oplysninger, der tjener til at bestemme de enkelte konkurrenters salg, samt oplysninger om forhandlernes salg og import af egne varer« (artikel 1)
 - afvist ansøgningen om fritagelse i henhold til traktatens artikel 85, stk. 3 (artikel 2)
 - pålagt AEA og parterne i aftalen at indstille den fastslåede overtrædelse, dersom dette ikke allerede var sket, og for fremtiden at undlade at indgå nogen aftale eller deltage i nogen samordnet praksis, der kan have det samme eller et lignende formål eller den samme eller en lignende virkning (artikel 3).

- 11 Den 6. maj 1992 anlagde appellanten og Fiatagri UK Ltd sag med påstand om, at den omtvistede beslutning blev erklæret for en nullitet, eller subsidiært, at den blev annulleret, samt at Kommissionen blev tilpligtet at betale sagens omkostninger (præmis 18 i den appellerede dom). Til støtte for deres søgsmål gjorde disse to sagsøgere gældende, at den omtvistede beslutning

— blev vedtaget ved en ulovlig procedure

— ikke indeholdt en tilstrækkelig begrundelse

— hvilede på en forkert definition af produktet og det relevante marked

— var behæftet med faktisk vildfarelse i forbindelse med bedømmelsen af de meddelte oplysninger

— var behæftet med en retlig mangel vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 85, stk. 1

— med urette anså traktatens artikel 85, stk. 3, for uanvendelig i sagen (præmis 23 i den appellerede dom).

- 12 Ved den appellerede dom forkastede Retten alle disse anbringender og pålagde de to sagsøgere at betale sagens omkostninger.

- 13 Appellanten har under appellen nedlagt påstand om, at det fastslås, at appellen er rettidigt iværksat, og at den kan admitteres, at den appellerede dom ophæves i sin helhed, at den omtvistede beslutning annulleres i sin helhed, eller, subsidiært, at sagen hjemvises til Retten i Første Instans, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 14 Appellanten har forklaret, at selskabet efter en omstrukturering nu varetager forhandlingen af landbrugstraktorer af mærkerne Ford og Fiatagri i Det Forenede Kongerige, og at appellanten under nærværende appel varetager de fælles interesser for de to sagsøgere i sag T-34/92.
- 15 Kommissionen har bestridt, at appellen i det hele kan admitteres, og har subsidiært påstået hvert af de til støtte herfor anførte anbringender forkastet med den begrundelse, at de ikke kan realitetsbehandles, eller, mere subsidiært, at de er ubegrundede. Den har endvidere påstået appellanten tilpligtet at betale sagens omkostninger.
- 16 Ved beslutning af 6. juni 1995 har Domstolen afvist appellants anmodning i appelskriftet om at få tilsendt et fuldstændigt referat af det retsmøde, der blev afholdt ved Retten den 16. marts 1994 i sag T-34/92. I replikken, som blev indgivet til Domstolens Justitskontor den 5. juli 1995, fremsatte appellanten sin anmodning på ny. Denne blev afslået ved Domstolens kendelse af 12. juni 1997.
- 17 Til støtte for appellen har appellanten for det første fremført to anbringender vedrørende angivelige processuelle fejl, nemlig en tilsidesættelse af forpligtelsen til at give en tilstrækkelig begrundelse for den appellerede dom og en manglende opfyldelse af forpligtelsen til at tage stilling til alle de væsentlige faktiske vildfarelser, som ifølge appellanten forelå i forbindelse med den anfægtede beslutning, samt til disses betydning for beslutningens lovlighed. For det andet har appellanten fremført tre anbringender vedrørende angivelige materielle fejl, nemlig en urigtig anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 1, 2 og 3.

Formalitetsspørgsmålet i forbindelse med appellen som helhed

- 18 Kommissionen har principalt gjort gældende, at appellen i det hele skal afvises, hvorfor det ikke er nødvendigt eller endog muligt at undersøge hvert enkelt anbringende nærmere.

- 19 I denne forbindelse har Kommissionen for det første anført, at hele den første del af appelskriftet vedrører faktiske spørgsmål eller tilsigter en fornyet behandling af sagen på grundlag af argumenter, som Retten allerede har taget stilling til og forkastet. Det samme gælder vedrørende en række anbringender, der fremføres i appelskriftets anden del.
- 20 Kommissionen har for det andet anført, at appellanten udtrykkeligt har knyttet sine retlige argumenter til en faktisk sammenhæng, der er en anden end den, der er fastlagt i den appellerede dom, og appellanten har følgelig ikke fremført retlige argumenter, der kan føre til en ophævelse af denne dom.
- 21 Kommissionen har for det tredje bemærket, at selv om appellanten i appelskriftets anden del anfører visse juridiske anbringender, har disse anbringender ikke en klarhed og præcision, der er tilstrækkelig til dels at fastslå, hvilken præmis i den appellerede dom der kritiseres, dels fastslå, hvilken retlig argumentation appellanten gør gældende.
- 22 Det fremgår af EF-traktatens artikel 168 A og af artikel 51 i EF-statutten for Domstolen, at appel er begrænset til retsspørgsmål og skal være støttet på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellants interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten. I artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement bestemmes det, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.
- 23 Det følger af disse bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (kendelse af 17.9.1996, sag C-19/95 P, San Marco mod Kommissionen, Sml. I, s. 4435, præmis 37).
- 24 Dette krav er ikke opfyldt, når appelskriftet blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder,

som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund. I det omfang appelskriftet ikke indeholder en argumentation, hvormed den anfægtede dom særligt kritiseres, har en sådan appel i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande bedømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen falder uden for dennes kompetence (jf. i denne retning navnlig kendelsen i sagen San Marco mod Kommissionen, a.st., præmis 38).

- 25 Det fremgår endvidere af ovennævnte bestemmelser, at en appel kun kan støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket. Det er således alene Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af de akter, den har fået forelagt i sagen, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, har Domstolen i henhold til traktatens artikel 168 A kompetence til at gennemføre en kontrol med den retlige vurdering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, Retten har draget (jf. navnlig kendelsen i sagen San Marco mod Kommissionen, a.st., præmis 39).
- 26 Domstolen har således ikke kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de procesuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det alene Retten, der har kompetence til at afgøre, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt (jf. navnlig kendelsen i sagen San Marco mod Kommissionen, a.st., præmis 40). Denne afgørelse udgør derfor ikke et retsspørgsmål — medmindre beviserne er gengivet forkert — og dermed undergivet Domstolens prøvelsesret (dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42).
- 27 For så vidt angår nærværende sag må det fastslås, at appelskriftets første del, som har overskriften »Væsentlige faktiske omstændigheder«, ikke præcist angiver de argumenter, der gøres gældende over for den appellerede dom, og at den tager generelt forbehold over for de faktiske omstændigheder, som Retten har fastlagt. Da den ikke opfylder de krav, som i retspraksis stilles til en appel, og som er gengivet ovenfor, må den nævnte første del af appelskriftet afvises fra realitetsbehandling.

- 28 For så vidt angår de anbringender, som appellanten har fremført i appelskriftets anden del, bemærkes for det første, at appellanten, navnlig i replikken, har givet visse nærmere angivelser vedrørende de præmisser i den appellerede dom, som sel-skabet anfægter, og, for det andet, at Kommissionen har fremført sin argumenta-tion med henvisning til hvert enkelt anbringende, som Retten forkastede. Denne del af appelskriftet kan følgelig undersøges anbringende for anbringende.

Det første anbringende

- 29 Med det første anbringende har appellanten i første omgang kritiseret Retten for at have begrænset sig til en rent formel undersøgelse af den omtvistede beslutning uden at tage hensyn til appellants argumentation, hvorefter den nævnte beslutning indeholdt flere åbenbare fejl. Retten undlod dermed at opfylde sin forpligtelse til at anføre grundene til, at den har afvist et klagepunkt, der er fremført for den.
- 30 Herved bemærker appellanten, at Retten ikke tog hensyn til de beviser, som appel-lanten havde fremlagt under den skriftlige og den mundtlige forhandling, og at den appellerede dom er i modstrid med, hvad Retten tilkendegav vedrørende visse omtvistede spørgsmål under den mundtlige forhandling.
- 31 Appellanten har endvidere gjort gældende, at Retten ikke tog hensyn til den omstændighed, at Kommissionen på flere punkter havde tilsluttet sig appellants opfattelse og således modsagde den omtvistede beslutning.
- 32 Endelig har appellanten i anden omgang angivet fire steder i den appellerede dom, hvor Retten har tilsidesat sin begrundelsespligt.
- 33 I præmis 35, som indeholder Rettens bedømmelse af anbringendet om, at den omtvistede beslutning er utilstrækkeligt begrundet, undlod Retten for det første at

undersøge to af de fremførte argumenter og forkastede de to andre uden klart at anføre begrundelsen herfor.

- 34 For det andet er præmis 38 i den appellerede dom uklar, eftersom den ikke angiver begrundelsen for, at Retten tiltrådte Kommissionens konklusion om, at informationsudvekslingsordningen som helhed var konkurrencebegrænsende. Hertil kommer, at præmis 39 i samme dom, hvori Retten fandt, at den omtvistede beslutnings konklusion, når den læses i lyset af betragtningerne, især betragtning 16 og 61, var klar, indeholder en modsigelse, idet Retten på den ene side pålagde aftalens parter selv at fastslå, i hvilket omfang informationsudvekslingsordningen var lovlig, og på den anden side anerkendte hensynet til retssikkerheden.
- 35 For det tredje finder appellant, at den appellerede dom er utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår definitionen af det relevante produkt og det relevante marked, idet Retten, uanset de argumenter, appellant havde fremført, i den appellerede doms præmis 51 blot viste, at den tiltrådte Kommissionens definition.
- 36 For det fjerde har appellant anført, at udtrykket »dominerende stilling« i den appellerede dom er blevet anvendt urigtigt og på en måde, der ikke er i overensstemmelse med artikel 86, således at præmis 52 ikke er tilstrækkeligt begrundet.
- 37 Det må i denne forbindelse indledningsvis fastslås, at appellants argumentation som fremført i forbindelse med den første del af dette anbringende ikke er tilstrækkelig klar. Dette krav om klarhed er heller ikke opfyldt ved, at der som eksempler anføres visse præmisser i Rettens dom. Denne del af anbringendet må herefter afvises.
- 38 Domstolen skal herefter undersøge dette anbringendes anden del, hvori appellant angiver de præmisser i den appellerede dom, der anfægtes.

Præmis 35 i den appellerede dom

- 39 I præmis 35 i den appellerede dom forkastede Retten anbringendet om, at den anfægtede beslutnings begrundelse er utilstrækkelig.
- 40 I præmis 33 i den appellerede dom havde Retten opdelt det første led i anbringendet i fire argumenter.
- 41 Med det første argument blev det fremført, at den omstændighed, at Kommissionen ikke i fornødent omfang havde taget hensyn til appellantens argumenter, svarede til, at begrundelsen manglede. Dette var tilfældet i forbindelse med betragtning 61 til den omtvistede beslutning, som navnlig vedrørte fastsættelsen af en grænse på ti enheder for salg, som en deltager i aftalen foretager på en forhandlers område, idet der under denne grænse ikke måtte meddeles aggregerede oplysninger, såvel som valget af et år som referenceperiode.
- 42 For det andet indeholdt den omtvistede beslutning ikke en tilstrækkelig omtale af Data System, hvilket indebar, at der savnedes en begrundelse.
- 43 For det tredje havde den omtvistede beslutning ikke taget hensyn til, at det efter de fleste nationale lovgivninger er lovligt at meddele fabrikanterne oplysninger om indregistreringer.
- 44 For det fjerde havde Kommissionen ikke taget hensyn til dom af 26. november 1975 i sagen Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique m.fl. mod Kommissionen, den såkaldte »Papiers peints de Belgique«-dom (sag 73/74, Sml. s. 1491, præmis 33), der vedrører omfanget af Kommissionens forpligtelse til at give en begrundelse.

- 45 For så vidt angår de to første argumenter skal det først bemærkes, at Retten i den anfægtede doms præmis 35, første punktum, bemærkede, at »Kommissionen, der i betragtning 33 og 65 til beslutningen dels har fastslået, at Data System er uforeneligt med traktatens artikel 85, stk. 1, fordi denne informationsudvekslingsordning med de fornødne ændringer videreførte den tidligere ordning, og dels fastslået, at informationsudvekslingen er uforenelig med traktatens artikel 85, stk. 3, fordi konkurrencebegrænsningerne ikke var uundgåelige, har begrundet beslutningen i fornødent omfang på dette punkt, hvorved der på dette trin af sagens behandling ikke er taget stilling til rigtigheden af denne begrundelse«.
- 46 Det fremgår af en omhyggelig læsning af denne sætning, at Retten ikke undlod at undersøge begrundelsen for den omtvistede beslutning, hverken for så vidt angår de i betragtning 61 til beslutningen anførte bemærkninger vedrørende betingelserne i artikel 85, stk. 3, eller for så vidt angår Data System.
- 47 Hvad angår det fjerde argument, som vedrører tilsidesættelsen af den nævnte *Papiers peints de Belgique*-dom, fremgår det, at Retten i samme præmis 35 i den appellerede dom forklarede, hvorfor Kommissionen ikke var forpligtet til at give en mere omfattende begrundelse i dette tilfælde. Retten anførte, at den omtvistede beslutning blot anvendte de principper, som var fastlagt i Kommissionens tidligere beslutningspraksis, på et bestemt marked. Retten henviste i øvrigt til præmis 90 i den appellerede dom, hvor den undersøgte påstanden om, at den omtvistede beslutning var i modstrid med Kommissionens tidligere beslutningspraksis.
- 48 For så vidt angår det tredje argument bemærkes, at Retten i samme præmis 35 ikke fandt det nødvendigt at foretage en undersøgelse af medlemsstaternes forskellige retsordener, idet den omtvistede beslutning var på linje med Kommissionens tidligere beslutningspraksis.
- 49 Da det i fornødent omfang fremgår af begrundelsen for den appellerede dom, hvilken argumentation Retten benyttede med henblik på at afvise appellants

argumentation, der er anført i præmis 33 i den appellerede dom, må det fastslås, at appellantens argumentation vedrørende præmis 35 i den appellerede dom ikke er begrundet.

Præmis 38 og 39 i den appellerede dom

50 Præmis 38 og 39 i den appellerede dom indeholder Rettens bedømmelse af det led i anbringendet, der vedrører påstanden om den anfægtede beslutnings manglende klarhed.

51 Vedrørende præmis 38 bemærkes, at Retten først korrekt henviste til Domstolens praksis vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt ugyldigheden af aftalen som fastsat i artikel 85, stk. 2, omfatter hele aftalen eller kun visse bestemmelser i denne (dom af 13.7.1966, forenede sager 56/64 og 58/64, Consten og Grundig mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 245, org. ref.: Rec. s. 429), og derefter bemærkede, at det klart fremgik af den omtvistede beslutnings ordlyd, at det var informationsudvekslingsordningen som helhed, der i denne sag ansås for at være konkurrencebegrænsende, og ikke, at der udveksles den ene eller den anden enkeltstående oplysning. Retten tog endvidere stilling til anvendelsen af den nævnte praksis på en ansøgning om fritagelse i medfør af artikel 85, stk. 3. Den bemærkede herom, at »Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 85, stk. 2, således som den er udtrykt i Consten og Grundig-dommen, i hvert fald ikke uden videre kan overføres på en sag vedrørende behandling af en ansøgning om fritagelse i medfør af traktatens artikel 85, stk. 3, da det i denne sidstnævnte situation er Kommissionen, der med henblik på besvarelsen af den anmodning, den har fået forelagt af de virksomheder, der har indsendt anmeldelsen til dens bedømmelse, skal tage stilling ud fra kontrakten, således som den er blevet anmeldt, medmindre den under behandlingen af sagen opnår, at parterne ændrer den anmeldte kontrakt på det ene eller det andet punkt«.

52 Det fremgår af denne præmis, at begrundelsen i tilstrækkeligt omfang forklarer grundene til, at Retten fandt, at den omtvistede beslutning ikke var uklar, da den

betegnede informationsudvekslingsordningen som konkurrencebegrænsende som helhed.

- 53 Hvad angår præmis 39 i den appellerede dom fremgår det af en omhyggelig læsning, at Retten fandt, at Kommissionen i betragtning 16 og 61 til beslutningen og i artikel 1 i dens konklusion havde sat virksomhederne i stand til at få kendskab til, i hvilket omfang informationsudvekslingsordningen var lovlig, og herved havde bidraget til den retssikkerhed, som virksomhederne behøvede, når de disponerede. I modsætning til hvad appellantens har påstået, er denne begrundelse ikke selvmodsigende.
- 54 Det andet led i nærværende anbringende er følgelig uden grundlag.

Præmis 51 i den appellerede dom

- 55 Retten har i præmis 49-57 i den appellerede dom taget stilling til anbringendet om, at den omtvistede beslutning hviler på en forkert definition af det relevante produkt og det relevante marked. Den anfører nærmere i præmis 51:

»Hvad først angår definitionen af produktmarkedet bemærkes, at det må fastslås, i hvilket omfang produktet er substituerbart. I så henseende finder Retten, at sagsøgernes argument om, at der ikke i beslutningen er foretaget nogen som helst undersøgelse af produktmarkedet, må forkastes, da det i fornødent omfang fremgår af beslutningen, at det i denne er lagt til grund, at det relevante marked er markedet for landbrugstraktorer i Det Forenede Kongerige. Når endvidere henses til, at deltagelsen i den omtvistede informationsudvekslingsordning alene er betinget af, at den pågældende er fabrikant eller importør af landbrugstraktorer i Det Forenede Kongerige, derimod ikke af nogen bestemt kategori af landbrugstraktorer, kan sagsøgerne ikke hævde, at definitionen af produktmarkedet er forkert, og at de

forskellige typer landbrugstraktorer ikke i vidt omfang er substituerbare. Retten lægger på baggrund af det netop anførte til grund, at virksomhederne i forbindelse med aftalen selv angiver deres stilling i konkurrencen i forhold til det generelle begreb landbrugstraktor, således som det er anvendt af Kommissionen.«

56 Det fremgår af denne præmis, at den anførte begrundelse er klar og tilstrækkelig. Retten kan så meget mindre kritiseres for manglende begrundelse, som appellanten ikke har fremført noget særligt argument til støtte for sit anbringende.

57 Dette led i anbringendet er følgelig uden grundlag.

Præmis 52 i den appellerede dom

58 Det hedder i præmis 52 i den appellerede dom: »Hvad dernæst angår spørgsmålet, om det relevante marked har karakter af et oligopol, må sagsøgernes kritiske bemærkninger til Kommissionens konklusion om, at markedet domineres af fire virksomheder, der har mellem 75 og 80% af markedet, afvises, eftersom ...« (»As regards the question of the oligopolistic nature of the relevant market, the applicants' criticism of the Commission's conclusion that the market is dominated by four undertakings holding between 75 and 80% of the market must be rejected, since ...«).

59 Det fremgår ikke af denne sætning, at Retten henviste til det særlige begreb »dominerende stilling« i artikel 86's forstand. Faktisk er det klart, at udtrykket »domineres« [»is dominated«] anvendes med henvisning til artikel 85 og uden forbindelse med artikel 86.

60 Dette sidste led i det første anbringende er herefter uden grundlag.

- 61 Da det første anbringende således efter det ovenfor anførte dels ikke kan realitetsbehandles, dels er ubegrundet, må det forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende

- 62 Med det andet anbringende har appellantén kritiseret Retten for ikke at have taget hensyn til Kommissionens faktiske vildfarelser og til disses betydning for lovligheden af den omtvistede beslutning. Dette anbringende vedrører præmis 58-78 i den appellerede dom, der omhandler anbringendet om, at Kommissionens bedømmelse af de anmeldte oplysninger hviler på faktisk vildfarelse.

- 63 Det fremgår i så henseende af den appellerede dom, at

- Retten for det første fandt, at sagsøgerne ikke havde bevist, at den faktiske vildfarelse, som Kommissionen måske havde befundet sig i i forbindelse med den omtvistede beslutnings betragtning 14, kunne påvirke dennes lovlighed (præmis 66-73 i den appellerede dom)
- Retten for det andet fandt, at sagsøgernes anbringende om, at Kommissionen var i en faktisk vildfarelse, da den lagde til grund, at SIL fra blanket V55 udtog de syv cifre i postnummeret for køretøjets registrerede ejer, var uden grundlag i de faktiske omstændigheder (præmis 74 i den appellerede dom)
- Retten for det tredje fastslog, at hvad angik opbygningen af forhandlerområderne havde sagsøgerne ikke bevist, at der indgik faktiske fejltagelser i Kommissionens bedømmelse, hvorefter disse områder blev bestemt ved henvisning til postnummerområder, enten individuelt eller i grupper (præmis 75 i den appellerede dom)

- Retten for det fjerde fastslog, at sagsøgernes anbringende om, at det sidste led i beslutningens betragtning 26 skulle fortolkes således, at fabrikanterne havde etableret en informationsudveksling indbyrdes og ikke en informationsudveksling vedrørende forbindelserne mellem den enkelte fabrikant og dennes forhandlere, savnede faktisk grundlag (præmis 76 i den appellerede dom)

- Retten for det femte — for så vidt angår anbringendet om, at Kommissionen i sin undersøgelse af Data System ikke tog hensyn til, at der efter dette system sker en kvartalsvis indberetning af de salg, som den enkelte fabrikants forhandlere gennemfører inden for hver forhandlers område — bemærkede, at Kommissionens vurdering i betragtning 65 til den omtvistede beslutning ikke var behæftet med nogen faktisk vildfarelse (præmis 77 i den appellerede dom).

⁶⁴ Appellanten har i appelskriftet gjort gældende, at Retten i præmis 66 i den appellerede dom anerkendte, at den omtvistede beslutning på visse punkter var faktisk forkert for så vidt angik karakteren af aftalen om informationsudveksling, men at Retten uanset disse konstateringer »omskrev« den omtvistede beslutning, således at disse faktiske urigtigheder ikke fik betydning for dens lovlighed. Endvidere blev andre grundlæggende mangler, som appellanten havde gjort gældende, og som Retten havde fastslået, således de fleste af de mangler, der opregnes i præmis 58-61 i den appellerede dom, forbigået i tavshed i det følgende.

⁶⁵ Appellanten har således for det første gjort gældende, at Retten ikke tog hensyn til de beviser, som selskabet havde fremlagt for at godtgøre, at traktorerne måtte betragtes som et forskelligt produkt.

⁶⁶ For det andet har appellanten kritiseret Retten for ikke at have berigtiget Kommissionens fejl, der bestod i, at der var taget hensyn til informationsudvekslingsaftalens karakteristiske træk, som de var før anmeldelsen.

- 67 Appellanten har for det tredje gjort gældende, at Retten i præmis 75 i den appellerede dom ubegrundet har bagatelliseret den fejl, som Kommissionen begik ved sin bedømmelse, hvorefter opbygningen af forhandlerområderne var bestemt ved henvisning til postnummerområderne.
- 68 For det fjerde har appellanten gjort gældende, at det fremgår af den undersøgelse, som Retten foretog, at Kommissionen havde misforstået, eller at den i det mindste havde gjort sig forkerte forestillinger om arten af oplysninger, der kunne meddeles i medfør af aftalen om informationsudveksling og Data System, og at det samme gjaldt med hensyn til de risici, som ordningerne medførte for konkurrencen. I den anfægtede doms præmis 66, 67, 72, 74 og 77 så Retten imidlertid bort fra disse fejl eller undlod at drage de relevante konsekvenser af dem.
- 69 For det femte har appellanten anført, at Retten i præmis 72 og 77 i den appellerede dom ikke behandlede retsvirkningerne af alle forskellene mellem informationsudvekslingsordningen og Data System, men udelukkende spørgsmålet om oplysningerne vedrørende forhandlernes omsætning.
- 70 Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at Retten i præmis 67-71 misforstod appellants argumenter vedrørende Kommissionens påstand om, at meddelelsen af identifikationsoplysningerne i henhold til aftalen skabte en fuldstændig gennemsigtighed og følgelig ville ødelægge den skjulte konkurrence.
- 71 Til støtte for den opfattelse, at Domstolen har kompetence til at undersøge de ovennævnte argumenter, har appellanten henvist til dom af 1. juni 1994 i sagen Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl. (sag C-136/92 P, Sml. I, s. 1981), ifølge hvilken Domstolen angiveligt er kompetent til at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, såfremt den grundlæggende urigtighed af Rettens konstateringer fremgår af de dokumenter, som blev fremlagt for den.

- 72 Hvad for det første angår Domstolens kompetence er det allerede nævnt i præmis 25 i nærværende dom, at den faktisk har beføjelse til at undersøge Rettens fastlæggelse af de faktiske omstændigheder, såfremt den indholdsmæssige urigtighed af disse konstateringer følger af de akter, den har fået forelagt i sagen. Det er endvidere en betingelse, at denne urigtighed fremgår klart af akterne i sagen, uden at det er nødvendigt at foretage en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder.
- 73 I nærværende sag fremgår det af gennemgangen af de argumenter, som appellanten har fremført for Domstolen, at appellanten udelukkende bestrider den bedømmelse af beviserne, som Retten foretog. Appellantens argumentation består nemlig i et anbringende om, at Retten på grundlag af de beviser, der forelå for den, burde have draget andre konklusioner end dem, den lagde til grund. Appellanten angiver ikke de sagsakter, hvoraf det klart skulle fremgå, at der foreligger en indholdsmæssig urigtighed. Appellanten angiver heller ikke nærmere den fejl, som Retten skulle have begået ved anvendelsen af retsreglerne om bevisbyrde og bevisførelse, og nævner ingen anden retsregel, som Retten angiveligt har tilsidesat.
- 74 Det andet anbringende må herefter afvises.

Det tredje anbringende

- 75 Appellanten gør gældende, at Retten anvendte traktatens artikel 85, stk. 1, forkert, idet den dels definerede det relevante marked forkert, dels anlagde en urigtig fortolkning af de betingelser, som skal være opfyldt i forbindelse med en aftale eller en samordnet praksis, for at den er uforenelig med den nævnte bestemmelse, især for så vidt angår kravet om, at den skal have en konkurrencebegrænsning til formål eller til følge.

- 76 Denne argumentation omfatter tre led vedrørende henholdsvis det relevante marked, de konkurrencebegrænsende virkninger af aftalen om informationsudveksling samt den manglende støtte i Fællesskabets tidligere praksis og i den økonomiske teori.

Det første led i det tredje anbringende

- 77 Appellanten har anført, at Retten har tilsidesat sin forpligtelse til at foretage en rigtig anvendelse af det retsprincip, der blev fastslået i dommen af 14. februar 1978 i sagen United Brands mod Kommissionen (sag 27/76, Sml. s. 207, præmis 11), hvorefter der ved anvendelsen af traktatens artikel 85 skal foretages en undersøgelse af den pågældende vares karakteristika og herved anvendes et bestemt afgrænset geografisk område, hvor varen markedsføres, og hvor konkurrencebetingelserne er tilstrækkeligt homogene. Ifølge appellanten undersøgte Retten ikke den vurdering, som Kommissionen foretog, men begrænsede sig til en rent formel undersøgelse.
- 78 Argumenterne, der anføres til støtte for dette anbringende, vedrører Rettens bedømmelser af, for det første, definitionen af produktmarkedet (præmis 51 i den appellerede dom), for det andet fastlæggelsen af det geografiske marked (præmis 56) og for det tredje definitionen af markedets struktur efter en række andre kriterier.
- 79 Hvad angår definitionen af produktmarkedet har appellanten gjort gældende, at selv om Retten understregede, at det må fastslås, i hvilket omfang produktet er substituerbart, undlod den i præmis 51 i den appellerede dom at vurdere dette spørgsmål. Beskrivelsen af det relevante produktmarked i den omtvistede beslutning og i den appellerede dom tager således ikke hensyn til de beviser, som sagsøgerne havde fremlagt, hvoraf det fremgik, at produktet er overordentligt differentieret og teknisk kompliceret og ikke ensartet. Appellanten har anført, at denne fejl i beskrivelsen gav anledning til en urigtig bedømmelse af gennemsigtheden på det relevante marked.

- 80 Det fremgår i denne forbindelse af præmis 51 i den appellerede dom, at Retten vurderede, i hvilket omfang produktet var substituerbart, og bemærkede, at deltagelsen i informationsudvekslingsordningen alene var betinget af, at den pågældende er fabrikant eller importør af landbrugstraktorer i Det Forenede Kongerige, og derimod ikke af nogen bestemt kategori af landbrugstraktorer. Retten lagde på baggrund af det anførte til grund, at virksomhederne i forbindelse med aftalen selv angav deres stilling i konkurrencen i forhold til det generelle begreb landbrugs-traktor.
- 81 Appellantens anbringende om, at Retten ikke foretog en vurdering af, i hvilket omfang produktet var substituerbart, er således ikke i overensstemmelse med, hvad der fremgår af den appellerede doms præmis 51. For så vidt angår påstanden om, at Retten ikke tog hensyn til de beviser, som sagsøgerne havde fremlagt i så henseende, bemærkes, at appellantens hermed reelt anfægter Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som imidlertid ikke kan gøres til genstand for prøvelse af Domstolen, da appellantens intet har fremført til påvisning af, at beviserne er urigtigt gengivet.
- 82 For det andet har appellantens gjort gældende, at Retten begik en fejl i undersøgelsen, da den i præmis 56 i den appellerede dom begrænsede det relevante geografiske marked til Det Forenede Kongerige i stedet for at udstrække det til hele fællesmarkedet. Ifølge appellantens modsiges denne bedømmelse af de mange beviser, som sagsøgerne havde henvist til, og hvorefter det fremgik, at betingelsen i henhold til dommen i sagen *United Brands mod Kommissionen* var opfyldt, eftersom konkurrencevilkårene var tilstrækkeligt ensartede inden for hele fællesmarkedet.
- 83 Det fremgår i så henseende af præmis 56 i den appellerede dom, at Retten med støtte i en analog anvendelse af dommen i sagen *United Brands mod Kommissionen* fandt, at det relevante marked geografisk kan defineres som det område, hvor konkurrencebetingelserne og navnlig forbrugernes efterspørgsel har tilstrækkeligt homogene træk. Retten bemærkede endvidere, at det ikke er udelukket, at markedet for landbrugstraktorer må karakteriseres som et marked, der dækker hele Fællesskabet. Den anførte dog, at »selv om dette måtte være rigtigt, er det dog ikke under alle omstændigheder udelukket, at det relevante marked, inden for hvilket

adfærdens virkninger skal måles, kan defineres som et nationalt marked, når — som i nærværende sag — den kritiserede adfærd geografisk er begrænset til én af medlemsstaternes territorium«, og at det »i en sådan situation er ... leverandørerne selv, som alene ved deres egen adfærd har givet dette marked de egenskaber, som et nationalt marked har«.

- 84 Som Domstolen allerede har fastslået i andre sager, skal der ved bedømmelsen af det relevante markeds geografiske udstrækning tages hensyn til det område, inden for hvilket den samordnede praksis har sine virkninger (jf. således dom af 9.7.1969, sag 5/69, Völk, Sml. 1969, s. 69, org. ref.: Rec. s. 295, præmis 7, og af 9.11.1983, sag 322/81, Michelin mod Kommissionen, Sml. s. 3461, præmis 25-28). Idet aftalen indfører en informationsudvekslingsordning, på grundlag af hvilken deltagerne i denne ordning, som er leverandører på det britiske marked, modtager oplysninger om salgene, der gennemføres på dette marked, begrænser aftalen selv sine virkninger til det britiske marked, hvorfor kun dette frembyder konkurrencebetingelser, der har tilstrækkeligt homogene træk med henblik på bedømmelsen af de konkurrencebegrænsende virkninger. Retten har herefter ikke begået en retlig fejl ved sin bedømmelse af rigtigheden af definitionen af det geografiske marked.
- 85 For det tredje har appellanten anført, at markedets struktur på flere andre væsentlige punkter er forkert beskrevet i den omtvistede beslutning og i den appellerede dom, og at Retten ikke tog hensyn til en lang række argumenter og beviser, som sagsøgerne havde forelagt den vedrørende dette spørgsmål.
- 86 Det er i så henseende tilstrækkeligt at bemærke, at appellanten blot bestrider Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder uden at gøre retlige argumenter gældende, som kan undersøges af Domstolen. Hertil kommer, at appellanten ikke har præciseret alle de præmisser i den appellerede dom, som selskabet anfægter med sine anbringender.
- 87 Det fremgår af gennemgangen af det første led i det tredje anbringende, at det for en dels vedkommende må afvises og for en dels vedkommende er uden grundlag.

Det andet led i det tredje anbringende

- 88 Det andet led i det tredje anbringende vedrører præmis 93 i den appellerede dom, hvori Retten udtalte, at »den omstændighed, at sagsøgte ikke er i stand til at bevise, at der foreligger en faktisk påvirkning af markedet, hvilket bl.a. kunne forklares med, at gennemførelsen af aftalen har været udsat siden den 24. november 1988, er uden betydning for sagens afgørelse, eftersom traktatens artikel 85, stk. 1, forbyder såvel faktiske konkurrencebegrænsende virkninger som rent potentielle virkninger, forudsat at disse er tilstrækkeligt mærkbare, hvilket er tilfældet i nærværende sag i betragtning af markedets egenskaber som omtalt ovenfor ...«.
- 89 Appellanten gør gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved udtalelsen om, at artikel 85, stk. 1, forbyder såvel faktiske konkurrencebegrænsende virkninger som potentielle virkninger, forudsat at disse er tilstrækkeligt mærkbare. Ifølge appellanten kan der alene tages hensyn til de potentielle virkninger af en aftale med henblik på at fastslå, om den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, men ikke med henblik på at fastslå, om den har en konkurrencebegrænsende virkning. Appellanten har herved understreget, at aftalen var gældende i 13 år, hvilket burde have været tilstrækkeligt til at konstatere, om den havde faktiske skadelige virkninger.
- 90 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at for at kunne bedømme, om en aftale må antages at være forbudt på grund af de konkurrenceforstyrrelser, den har til følge, må det undersøges, hvorledes konkurrencen ville forme sig under forhold, hvor aftalen ikke fandtes (jf. navnlig dom af 30.6.1966, sag 56/65, *Société technique minière*, Sml. 1965-1968, s. 211, org. ref.: Rec. s. 337, og af 11.12.1980, sag 31/80, *L'Oréal*, Sml. s. 3775, præmis 19).
- 91 Efter artikel 85, stk. 1, er en sådan bedømmelse imidlertid ikke begrænset til de faktiske virkninger, men der skal ved bedømmelsen også tages hensyn til aftalens potentielle virkninger for konkurrencen inden for fællesmarkedet (jf. herved dom af 10.12.1985, sag 31/85, *ETA*, Sml. s. 3933, præmis 12, og af 17.11.1987, forenede

sager 142/84 og 156/84, BAT og Reynolds mod Kommissionen, Sml. s. 4487, præmis 54). Som det med rette blev anført af Retten, falder en aftale imidlertid ikke ind under forbuddet i artikel 85, når den kun i ringe omfang påvirker markedet (Völk-dommen, a.st., præmis 7).

- 92 Det er således med føje, at Retten fandt, at den omstændighed, at Kommissionen ikke havde været i stand til at bevise, at der forelå en faktisk konkurrencebegrænsende virkning, var uden betydning for sagens afgørelse. Det andet led i det her omhandlede anbringende er følgelig uden grundlag.

Det tredje led i det tredje anbringende

- 93 I det tredje led i det tredje anbringende understreger appellanten, at nærværende sag er forskellig fra alle de sager, hvor en informationsudvekslingsordning er blevet undersøgt med henblik på traktatens artikel 85, idet den her omhandlede informationsudvekslingsordning ikke knytter sig til et kartel, idet der efter ordningen kun udsendes oplysninger om tidligere salg, og idet den ikke vedrører råvarer.
- 94 Appellanten bemærker, at selv om Retten i præmis 91 i den appellerede dom erkendte, at den omtvistede beslutning var »den første, hvorved Kommissionen har forbudt en informationsudvekslingsordning, der ikke direkte vedrører priserne, og som heller ikke støtter en anden konkurrencebegrænsende foranstaltning«, fastslog den i præmis 35, at den omtvistede beslutning »blot anvender de principper, som er fastlagt i Kommissionens tidligere beslutningspraksis«. Denne anden konstatering er i modstrid med den første og medførte, at Retten fejlagtigt antog, at den omtvistede beslutning opfyldte begrundelsespligten, således som denne nærmere er fastlagt i den tidligere nævnte dom i sagen Papier peints de Belgique.

- 95 For så vidt som det med denne argumentation søges godtgjort, at den appellerede doms præmis 35 indeholder en modsigelse vedrørende kravene til begrundelsen i den omtvistede beslutning, bemærkes, at argumentationen allerede er blevet undersøgt i præmis 46, 47 og 48 i nærværende dom.
- 96 I øvrigt må det fastslås, at appellantens ikke har angivet de præmisser i den appellerede dom, der anfægtes, og de retsregler, der angiveligt er overtrådt, tilstrækkeligt præcist til, at Domstolen kan undersøge dette led i anbringendet.
- 97 Det tredje led må følgelig afvises.
- 98 Det fremgår af det anførte, at det tredje anbringende for en del må afvises og for en del er ubegrundet, og at det følgelig må forkastes.

Det fjerde anbringende

- 99 Det fjerde anbringende vedrører præmis 38 i den appellerede dom, hvori Retten undersøgte sagsøgernes argumentation om, at rækkevidden af den omtvistede beslutnings konklusion ikke fremgik af dens betragtninger, hvilket er i strid med de af Domstolen fastlagte krav i den tidligere nævnte dom i sagen Consten og Grundig mod Kommissionen.
- 100 Appellanten har gjort gældende, at Retten i nærværende sag ikke anvendte det i den nævnte dom fastslåede princip, hvorefter ugyldighedsreglen i artikel 85, stk. 2, kun finder anvendelse på de dele af aftalen, der rammes af forbuddet, eller på hele aftalen, hvis disse dele ikke findes at kunne adskilles fra aftalen selv. Retten fandt således, at dette princip ikke fandt anvendelse i sager, hvor der ansøges om en indi-

viduel fritagelse i medfør af artikel 85, stk. 3. Parterne i aftalen om informationsudveksling — og så meget mere deltagerne i Data System — havde imidlertid anmeldt deres aftaler til Kommissionen primært for at opnå en negativattest og kun subsidiært en individuel fritagelse i medfør af artikel 85, stk. 3.

- 101 Appellanten har endvidere anført, at Retten ikke burde have anset den omtvistede beslutning for gyldig, da den ikke indeholder nogen angivelse vedrørende den konkurrencebegrænsende karakter af aftalen som helhed. Kommissionen præciserede således ikke klart — i overensstemmelse med princippet i den ovennævnte dom i sagen Consten og Grundig mod Kommissionen — hvilke dele af aftalen der skulle have været fjernet for at bringe aftalen om informationsudveksling og Data System i overensstemmelse med artikel 85, stk. 1.
- 102 Det fremgår klart af præmis 38 i den appellerede dom, at Retten ikke som hævdet af appellanten undlod at anvende princippet i dommen Consten og Grundig mod Kommissionen. Således vedrører det forbehold over for anvendelsen af dette princip, som Retten giver udtryk for i præmis 38, sidste punktum, kun spørgsmålet om princippet relevans i forbindelse med anvendelsen af traktatens artikel 85, stk. 3. Det må herefter fastslås, uden at det er nødvendigt at undersøge rigtigheden af Rettens fortolkning på dette punkt, at appellants anbringende er uden grundlag.
- 103 I det fjerde anbringende gør appellanten endvidere gældende, at Retten fejlagtigt ikke fastslog, at beslutningens betragtninger ikke forklarer, hvorfor aftalen som helhed begrænsede konkurrencen.
- 104 Det bemærkes, at dette anbringende allerede er blevet undersøgt i præmis 52 i nærværende dom i forbindelse med det andet led i det første anbringende vedrørende den utilstrækkelige begrundelse for den appellerede doms præmis 38.

105 Det bemærkes endelig, at såfremt dette fjerde anbringende skal forstås som en anfægtelse af den bedømmelse, at aftalens bestemmelser ikke kan adskilles i den forstand, der fremgår af retspraksis i henhold til dommen i sagen Consten og Grundig mod Kommissionen, må det fastslås, at sagsøgerne ikke for Retten gjorde gældende, at Kommissionen havde fejlbedømt, hvorvidt bestemmelserne kunne eller ikke kunne adskilles, men blot hævdede, at rækkevidden af den omtvistede beslutnings konklusion ikke fremgik klart af dens betragtninger. Appellanten har i øvrigt ikke for Domstolen fremført noget anbringende om, at det er muligt at påvise de dele, der kan udskilles fra aftalen som helhed. Vedrørende dette punkt må det fjerde anbringende herefter afvises.

106 Det fremgår af det anførte, at det fjerde anbringende for en dels vedkommende må afvises og for en dels vedkommende er uden grundlag, og at det derfor må forkastes.

Det femte anbringende

107 Det femte anbringende, hvorefter traktatens artikel 85, stk. 3, er anvendt forkert, vedrører præmis 99 i den appellerede dom.

108 Retten fastslog i den nævnte præmis, at Kommissionen ikke havde begået en fejl ved at afslå ansøgningen om individuel fritagelse med den begrundelse, at de konkurrencebegrænsninger, der fulgte af informationsudvekslingen, ikke var uundgåelige. Herved henviste Retten til Kommissionens anbringende om, at tal for fabrikantens eget selskab og aggregerede tal for branchen er tilstrækkelige til at kunne drive virksomhed på markedet for landbrugstraktorer.

- 109 Retten fandt derefter, stadig i præmis 99, at Kommissionen med føje havde ment, at dens argumentation vedrørende den første anmeldelse gjaldt på tilsvarende vis for den anden, eftersom der i henhold til Data System fortsat ville blive udvekslet oplysninger, der kunne tjene til at bestemme medlemmernes og forhandlernes salgsvolumen og markedsandele for perioder på en måned. Retten bemærkede, at Kommissionen hermed havde villet gøre gældende, at det ikke var nødvendigt at have oplysninger for korte perioder vedrørende de enkelte konkurrenters salg, for at de kunne virkeliggøre de hævdede formål.
- 110 Endelig bemærkede Retten, stadig i samme præmis, som svar på sagsøgernes anbringende om, at de indhentede oplysninger var nødvendige for at sikre service- eller garantiydelser, at disse ydelser meget vel kunne udføres, uden at der fandtes nogen informationsudvekslingsordning af den i sagen omhandlede art.
- 111 For det første har appellanten anfægtet Rettens bedømmelse, hvorefter Kommissionens argumentation vedrørende den første anmeldelse gælder på tilsvarende vis for den anden anmeldelse. Appellanten har herved anført, at der vedrørende hyp-pigheden og mængden af de meddelte oplysninger var foretaget ændringer, som Retten ikke tog hensyn til.
- 112 Det er tilstrækkeligt at bemærke, at appellanten med dette argument anfægter Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at denne bedømmelse ikke kan efterprøves af Domstolen under en appelsag.
- 113 For det andet har appellanten understreget, at selskabets ansøgning om individuel fritagelse forudsatte, at der var konstateret en overtrædelse af artikel 85, stk. 1. En sådan overtrædelse var imidlertid blevet konstateret på grundlag af formodninger om rent teoretiske virkninger af informationsudvekslingsordningen for konkurren- cen. Denne overtrædelse af artikel 85, stk. 1, udgør endvidere en omstændighed, der har betydning for afgørelsen af, om nødvendighedsbetingelsen i artikel 85, stk. 3, var opfyldt.

- 114 Det er i så henseende tilstrækkeligt at fastslå, at eftersom appellantens argumentation til påvisning af, at artikel 85, stk. 1, er anvendt forkert, er forkastet ved nærværende dom, er det pågældende argument ikke relevant.
- 115 For det tredje har appellanten først gjort gældende, at såfremt det antages, at Retten havde fundet, at sagsøgerne ikke havde bevist, at en hyppig udsendelse af oplysninger om indregistreringer af den enkelte model var en nødvendighed, må den indvending herefter fremføres, at denne nødvendige karakter af udsendelsen har den baggrund, at fabrikanterne er nødt til at have aktuelle oplysninger med henblik på i rette tid at træffe afgørelser og foranstaltninger, der imødekommer kundernes behov. Appellanten bebrejder Retten, at den har reduceret selskabets argumentation til, at det er nødvendigt for virksomhederne at råde over oplysninger af hensyn til service- eller garantiydelser.
- 116 Appellanten har dernæst anført, at det kun er de største fabrikanter, der er i stand til på egen hånd at indsamle en række salgsoplysninger. De således indsamlede oplysninger er i øvrigt mindre pålidelige end dem, der formidles igennem informationsudvekslingsordningen. Denne ordning sikrer således den samme oplysningsmængde og -kvalitet for såvel de store som for de små virksomheder og tillige for de nye virksomheder på markedet. Uden informationsudvekslingsordningen ville virksomhederne endelig være nødt til at udveksle oplysninger direkte, hvilket vil kunne være i strid med konkurrenceretten.
- 117 Det bemærkes, at disse argumenter er de samme som dem, der blev påberåbt for Kommissionen og Retten til støtte for, at den i sagen omhandlede informationsudveksling, især inden for rammerne af Data System, opfyldte betingelsen om, at begrænsningerne er nødvendige. I øvrigt har appellanten ikke angivet den retlige fejl, som Retten angiveligt har begået ved prøvelsen af udøvelsen af det skøn, som

artikel 85, stk. 3, tillægger Kommissionen, og akterne i sagen indeholder heller intet til støtte for den antagelse, at der foreligger en mangel ved den af Retten foretagne prøvelse.

- 118 I øvrigt ses Retten ikke at have begrundet sin bedømmelse med, at sagsøgerne som en fordel ved informationsudvekslingen alene havde fremført hensynet til at sikre service- eller garantiydelse. For det første er fremstillingen af sagsøgernes argumentation i præmis 95 og 96 i den appellerede dom ikke begrænset til disse forhold. For det andet fremgår det, at det omhandlede led i præmis 99 i den appellerede dom er et svar på særlige argumenter, der blev fremført for Retten vedrørende Data System.
- 119 Eftersom det femte anbringende således for en dels vedkommende må afvises og for en dels vedkommende er ubegrundet, må det forkastes.
- 120 Det fremgår i det hele af det anførte, at de anbringender, som appellant har fremført til støtte for appellen, for en dels vedkommende må afvises og for en dels vedkommende er ubegrundede. Appellen må herefter forkastes i sin helhed.

Sagens omkostninger

- 121 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Appellanten har tabt sagen og bør følgelig pålægges at betale omkostningerne under appelsagen.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) New Holland Ford Ltd betaler sagens omkostninger.

Gulmann

Moitinho de Almeida

Edward

Jann

Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. maj 1998.

R. Grass

C. Gulmann

Justitssekretær

Formand for Femte Afdeling